

Arrest

nr. 248 097 van 25 januari 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 9 november 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 oktober 2020 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 18 november 2020 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 december 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2021.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De aanwezigheid van verzoeker in het Rijk werd op 13 april 2020 vastgesteld, toen hij in voorlopige hechtenis werd geplaatst.

1.2. Verzoeker werd op 28 augustus 2020 door de correctionele rechtbank te Brugge veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 8 oktober 2020 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

1.4. Op 8 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing, die verzoeker op 8 oktober 2020 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer:

Naam: [B.]

Voornaam: [V.]

[...]

Nationaliteit: Roemenië

Alias : [B.V.], [...], onderdaan van Oekraïne

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 08.10.2020 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 44nonies van de Wet 15/12/1980:

□ Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod omdat de burger van de Unie een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan diefstal met braak, inklimming of valse sleutels en aan poging tot diefstal, feiten waarvoor hij op 28.08.2020 werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Uit het aanhoudingsmandaat dd. 14.04.2020 blijkt dat de betrokkene op 29 augustus 2019, twee inbraken had gepleegd te Gistel ten nadele van de DJT BVBA en Engie Axima NV. Ingevolge de maatschappelijke impact van de door betrokkene gepleegde feiten (diefstal met braak, inklimming, valse sleutels, poging tot diefstal) concludeert de Administratie dat betrokkene momenteel een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers evenals voor de handhaving van de openbare orde. Met andere woorden, het gedrag van betrokkene betekent een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de maatschappij. Overwegende het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van betrokkene, bestaat er een ernstig, reëel en actueel risico op een nieuwe schending van de openbare orde;

Betrokkene verklaart, voorafgaandelijk deze beslissing, de mogelijkheid gehad te hebben gehoord te worden. Betrokkene tekende de vragenlijst voor ontvangst op 22.04.2020. Betrokkene liet echter na deze vragenlijst in te vullen en aan de Administratie over te maken. Aldus liet betrokkene op eigen initiatief na de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken toen hem de gelegenheid gegeven werd om nuttig voor zijn belangen op te komen en zijn standpunt op een daadwerkelijke en nuttige wijze kenbaar te maken. Het administratief dossier van betrokkene bevat geen elementen die erop wijzen dat de betrokkene in België een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM heeft. Zo ontving betrokkene tot op heden geen bezoek in de gevangenis. Het administratief dossier bevat geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een schending van artikel 3 EVRM wordt dan ook niet aangenomen. Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde te vormen.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole, het handhaven van de openbare orde, de familiale en medische situatie van betrokkene, en het feit dat betrokkene een actuele en werkelijke, en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, is een inreisverbod 8 jaar proportioneel."

Dit is de bestreden beslissing.

1.5. Verzoeker werd op 16 oktober 2020 gerepatrieerd naar Roemenië.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert gespreid over drie middelen, die samen kunnen worden behandeld, de schending aan van artikel 44nonies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van “de beginselen van behoorlijk bestuur”. Uit zijn uiteenzetting blijkt dat hij ook de artikelen 3 iuncto 13 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en de hoorplicht geschonden acht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“In de bestreden beslissing wordt geargumenteed dat ve[r]zoeker veroordeeld werd door de correctionele rechtbank van Brugge tot een gevangenisstraf van 1 jaar en dit wegens twee inbraken gepleegd op datum van 29.08.2019 te Gistel lastens enerzijds DJT BVBA en anderzijds ENGIE AXIMA NV.

In de bestreden beslissing wordt verder gear[g]umenteed dat verzoeker door zijn gedrag een gevaar kan betekenen voor de rust van de burgers en de handhaving van de openbare orde.

Deze veronderstelde gevaarmogelijkheid wordt vervolgens gelijkgesteld met het feit dat verzoeker een reële, actuele en voldoende ernstige bedreiging zou vormen voor een fundamenteel belang van de maatschappij en waarbij er bijkomend wordt geargumenteed dat gelet op het winstgevend karakter van de misdadige activiteiten van verzoeker er een ernstig, reëel en actueel risico zou bestaan op een nieuwe schending van de openbare orde.

Het is duidelijk dat dergelijke motivering geenszins draagkrachtig kan zijn, waarbij het feit dat er een eenmalige veroordeling is in hoofde van verzoeker geenszins kan aanleiding geven tot een aanhoudend risico en bovendien ernstig, reëel en actueel risico op schending van de openbare orde.

Verzoeker heeft zijn straf uitgezeten en werd gerepatrieerd naar zijn land van herkomst waar hij in vrijheid verblijft en geen nieuwe feiten pleegt.

Dat er geen enkele afdoende reden is om zomaar gratis aan te nemen dat verzoeker die in vrijheid leeft in zijn land van herkomst en geen nieuwe feitelijk[k]heden pleegt bij een terugkeer naar België opnieuw feiten zou plegen.

Dat verzoeker zijn les geleerd heeft en geenszins nog dergelijke feiten zal plegen, wel integendeel, ten eerste berouw toont voor wat er gebeur[d] is en integendeel op een legale manier zijn inkomsten wenst te verwerven door tewerkstelling.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Het is duidelijk dat een verbod om gedurende 8 jaar naar België terug te keren, een duidelijk onderscheiden beslissing betreft.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar verantwoord[t] met verwijzing naar een algemene standaard-formulering doch zeer duidelijk de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen in deze concrete situatie zoals deze van verzoeker, temeer deze uitermate verstrekken gevolgen heeft voor verzoeker die thans gedurende een zeer lange periode niet meer naar België zou kunnen terugkeren, zo ondermeer om er te werken.

Dat de algemene motivering zoals opgenomen in de bestreden beslissing geenszins afdoende is om een inreisverbod van 8 jaar te gaan motiveren, waarbij de motivering zich beperkt tot de veronderstelling dat verzoeker opnieuw een gevaar voor de openbare orde zal uitmaken gezien een eerdere veroordeling.

Dat bovendien er dient vastgesteld te worden dat er sprake is van een beslissing die geenszins in proportie staat met de in het verleden gepleegde inbreuk op de openbare orde, waarbij verzoeker veroordeeld werd tot 1 jaar gevangenisstraf, maar thans wordt geconfronteerd na deze gevangenisstraf met een onmogelijkheid tot terugkeer naar België gedurende 8 jaar.

Dat er ook geenszins enige motivering terug te vinden is waarom er nu juist 8 jaar is beslist geworden en bv. niet 3 jaar, of minder.

Dat bij gebreke aan afdoende motivering er geen inreisverbod kan weerhouden worden lastens verzoeker minstens de periode van het inreisverbod drastisch dient ingekort te worden.”

[...]

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St, 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Er is sprake van een manifeste schending van de motiveringsplicht, [...]het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een mogelijkheid om gehoord te worden voorafgaand aan de beslissing.

Deze mogelijkheid om gehoord te worden is in casu evenwel nooit effectief aan de orde geweest.

Verzoeker spreekt geen Nederlands en er werd hem gevraagd een formulier te ondertekenen waarvan hij de inhoud niet begreep, en waarbij er geen bereidheid was om een tolk toe te staan verzoeker te helpen, of nog dit samen met verzoeker in te laten vullen.

Dat in werkelijkheid er nooit een reële mogelijkheid is geweest voor verzoeker om zijn rechten dienaangaande te laten gelden, doch integendeel er hem een formulier werd voorgelegd in de gevangenis waarbij gesteld werd dat verzoeker dit diende te ondertekenen als hij akkoord was om terug te keren naar zijn land van herkomst.

Dat er hem geen verdere uitleg werd verschaft en ook geen verdere vragen werden gesteld en bovendien alles gebeurde zonder bijstand van een tolk.

Dat in deze omstandigheden er niet kan geargumenteed worden alsof verzoeker de werkelijke mogelijkheid gehad zou hebben om zijn rechten te laten gelden en de redenen had kunnen uiteenzetten waarom hij niet akkoord ging/gaat met het inreisverbod van 8 jaar.

Dat het niet volstaat dat verzoeker in een voor hem onbekende taal een formulier wordt voorgelegd waarbij er hem wordt gesteld dat hij dit dient te tekenen, om dan vervolgens te gaan gewagen alsof er hier een mogelijkheid bestond voor verzoeker om zijn bezwaren te uiten tegen het inreisverbod.

Dat het verwerende partij haar taak is om ervoor te zorgen dat dit geen inhoudsloze formaliteit betreft, maar integendeel een effectieve mogelijkheid om diens argumenten uiteen te zetten, dit door een tolk te voorzien, door bijstand te voorzien bij het invullen van het formulier, door uitleg te verschaffen.

Niets van dit alles in casu, zodoende dat de argumentatie alsof er mogelijkheid was voor verzoeker om gehoord te worden, elke grond mist.

Door zomaar een inreisverbod te gaan betekenen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten eerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien er sprake is van een in hoofdte van verzoeker van een effectief bezwaar tegen het inreisverbod.

Dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet alsof verzoeker zou nagelaten hebben de Administratie in kennis te stellen van de specifieke elementen die zijn dossier kenmerken, terwijl in werkelijkheid er hem nooit werd uitgelegd in een voor hem toegankelijke taal wat zijn mogelijkheden waren en wat van hem werd verwacht.

Dat gelet op hetgeen voorafgaat dient vastgesteld te worden dat aan verzoeker geen mogelijkheid werd gegeven om zijn situatie uiteen te zetten, en er ook geen rekening is gehouden met diens situatie, wel integendeel.

Dat bij de beoordeling van de duur van het inreisverbod er geenszins rekening werd gehouden met het eenmalig karakter van de veroordeling, en een totaalduur van 8 jaar totaal overdreven en disproportioneel is in deze.

[...]

Door verwerende partij diende dus nagegaan te worden tot een onderzoek van alle elementen die relevant zijn.

Meer bepaald diende verwerende partij zich ervan te vergewissen dat verzoekende partij geen enkel risico, ongeacht dus de geloofwaardigheid of gegrondheid van zijn asielrelaas, op een mensonterende behandeling zal ondergaan wanneer hij zou terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat door het automatisch afleveren van een inreisverbod van 8 jaar er manifest schending aan de orde is van art. 3 EVRM.

Dat het quasi automatisch afleveren van een inreisverbod maakt dat de enige beoordeling die dient te gebeuren, dient te gebeuren door verwerende partij.

Indien deze beoordeling niet is gebeurd, dan levert dit manifeste schending op van art. 3 EVRM juncto art. 13 EVRM.

Dat deze schending bovendien wordt aangevuld met een schending van art. 8 ERM (zie hoger).

Door het Europees Hof van de Rechten van de Mens werd herhaaldelijk geoordeeld dat verdragsstaten en de betrokken nationale rechters indringend ("independent and rigorous") moeten toetsen of er sprake is van een risico van een behandeling in strijd met art. 3 ERM.

Uit de motivering dient te blijken dat een werkelijk onderzoek terzake is gebeurd en dat er dus geen mogelijke schending van art. 3 ERM aan de orde kan zijn.

In casu blijkt dit geenszins uit de motivering, wel integendeel, werd er geen enkel onderzoek terzake gedaan en werd enkel zeer algemeen gemotiveerd hieromtrent.

Dat in elk geval nooit de actuele situatie van het land van herkomst is onderzocht geworden alvorens een beslissing te nemen of minstens dit niet blijkt uit de motivering.

Anderzijds is er ook nooit enig onderzoek gedaan naar de actuele humanitaire toestand van verzoeker."

2.1.2. De Raad dient allereerst aan te geven dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van een beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verder moet worden geduid dat artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet – de bepaling die verweerder heeft aangewend om de in casu bestreden beslissing te nemen – luidt als volgt:

“§ 1. Wanneer een bevel om het grondgebied te verlaten wordt genomen ten aanzien van een burger van de Unie of zijn familielid, kan de minister of zijn gemachtigde dit bevel met een inreisverbod voor het grondgebied van het Rijk gepaard laten gaan, en dit uitsluitend om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid.

§ 2. De duur van het inreisverbod mag vijf jaar niet overschrijden, behalve indien de burger van de Unie of zijn familielid een ernstige bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur wordt vastgesteld door rekening te houden met alle specifieke omstandigheden van elk geval.

§ 3. Het inreisverbod kan niet ingaan tegen het recht op internationale bescherming.”

Voormelde bepaling laat verweerder toe om wanneer hij ten aanzien van een burger van de Unie de beslissing heeft genomen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten tevens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod te nemen om redenen van openbare orde.

In casu staat het vast dat aan verzoeker op 8 oktober 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend en dat hij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van achttien maanden wegens diefstal met braak.

Verzoeker voert aan dat hij slechts eenmaal werd veroordeeld, dat hij zijn straf heeft ondergaan, dat hij geen nieuwe strafbare feiten heeft gepleegd, dat hij berouw toont en dat hij op een legale wijze inkomsten wenst te verwerven. Hij toont hiermee evenwel niet aan dat verweerder geen toepassing kon maken van artikel 44nonies van de Vreemdelingenwet of dat verweerder op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Het loutere feit dat hij slechts één veroordeling opliep in België doet geen afbreuk aan de vaststelling dat deze veroordeling betrekking heeft op verschillende strafbare feiten en het gegeven dat hij maar eenmaal werd veroordeeld en dat hij zijn straf heeft ondergaan, impliceert niet dat moet worden aangenomen dat hij in de toekomst geen gevaar meer zou kunnen vormen voor de samenleving. Verweerder heeft erop gewezen dat verzoeker betrokken was bij twee inbraken en dat hij dus misdadige activiteiten had met het oog op geldelijk gewin. Het is niet kennelijk onredelijk om wanneer een Unieburger van zijn verblijf in België gebruik maakte om misdrijven te plegen – verzoeker toont zelfs niet aan dat hij om andere redenen in het land was – en wanneer deze misdrijven door deze Unieburger werden gepleegd om zich onrechtmatig te verrijken te oordelen dat hij een gedrag vertoont dat toelaat te besluiten dat hij ook in de toekomst een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. De bewering van zijn verzoeker dat hij berouw heeft, is, net als zijn mededeling dat hij in de toekomst op legale wijze inkomsten wil verwerven, niet meer dan een onverifieerbare verklaring.

Aangezien verweerder in de motivering van de bestreden beslissing heeft verwezen naar de concrete door verzoeker gepleegde feiten en hij, door te verwijzen naar hun maatschappelijke impact, ook heeft uiteengezet waarom hij van oordeel is dat hij een groot gewicht dient te geven aan deze feiten en hij, met verwijzing naar het geldgewin dat werd nagestreefd, duidelijk aangaf waarom hij meent dat verzoeker nog steeds een ernstig gevaar vormt voor de openbare orde, kan niet worden gesteld dat verweerder zich heeft beperkt tot een standaardmotivering en geen passend individueel onderzoek doorvoerde.

In tweede instantie stelt verzoeker dat hij de geldigheidsduur van het opgelegde inreisverbod disproportioneel acht. De Raad kan in dit verband slechts aangeven dat de wetgever verweerder toelaat om indien een Unieburger een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde een inreisverbod met een geldigheidsduur van meer dan vijf jaar op te leggen en dat verzoeker door verkeerdelijk te stellen dat hij tot een gevangenisstraf van één jaar werd veroordeeld – uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt immers dat verzoeker tot een gevangenisstraf van achttien maanden werd veroordeeld – niet aantoonde dat een inreisverbod van acht jaar disproportioneel is. Verweerder heeft bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod niet enkel rekening gehouden met het gevaar dat van verzoeker uitgaat. Hij heeft tevens in aanmerking genomen dat verzoeker geen gezins- of familieleden in België heeft en niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in dit land te verblijven. Verzoeker laat verstaan een inreisverbod van acht jaar te lang te vinden, maar toont met zijn toelichting niet aan dat het onevenredig is om een

Unieburger die schijnbaar geen belangen heeft in België en uit wiens gedrag blijkt dat hij een gevaar vormt voor de samenleving een inreisverbod met deze duurtijd op te leggen.

De Raad wijst er nog op dat de bestreden beslissing moet worden onderscheiden van een bevel om het grondgebied te verlaten. Het inreisverbod houdt geen verplichting in om terug te keren naar het land van herkomst, doch wel een verbod om te reizen naar de landen waar dit verbod geldt. Verzoekers betoogt dat verweerder zich, geleid op artikel 3 juncto 13 van het EVRM, ervan moet vergewissen of een vreemdeling bij een terugkeer naar zijn land van herkomst niet menonwaardig zal worden behandeld is in voorliggende zaak dan ook niet relevant.

Aangezien verzoeker niet aantoont dat hij buiten Roemenië enig privé- of gezinsleven heeft dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM en dat door de bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht, kan ook geen schending van deze verdragsbepaling worden vastgesteld.

Waar verzoeker nog voorhoudt dat hij niet deugdelijk werd gehoord en hem slechts werd gevraagd om een vragenlijst in te vullen die werd opgesteld in een taal die hij niet begreep, dient de Raad op te merken dat verzoeker op 8 oktober 2020 een verklaring ondertekende waarin uitdrukkelijk staat vermeld dat hij de mogelijkheid had om te worden gehoord. Er kan dan ook niet zonder meer worden aangenomen dat hij niet de kans had om eventuele dienstige inlichtingen aan verweerder mee te delen.

Daarenboven moet worden gesteld dat zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet deugdelijk zou zijn gehoord of dat hij, bij gebrek aan een tolk, niet zou hebben begrepen wat hem werd gevraagd, hij in ieder geval niet aantoont dat hij, indien hij bijkomend of op een ander wijze was gehoord, nog concrete dienstige gegevens aan verweerder had kunnen meedelen die deze laatste ertoe hadden kunnen brengen geen inreisverbod of een inreisverbod met een kortere geldigheidsduur op te leggen. Er blijkt derhalve niet dat verzoeker belang heeft bij zijn grief dat hij nooit effectief werd gehoord.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing niet deugdelijk werd voorbereid of dat deze beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Een schending van artikel 44 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 juncto 13 van het EVRM, van artikel 8 van het EVRM, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel, van de hoorplicht of van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur kan niet worden vastgesteld.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Geleid op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig januari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK